

ΡΕΪΤΣΕΛ ΑΜΠΟΤ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ
3 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Ένας από εμάς
πρέπει να πεθάνει...

ΕΤΣΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΛΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έτσι άρχισαν όλα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: And so it begins
Από τις Εκδόσεις Wildfire, Λονδίνο 2018
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rachel Abbott
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιδής
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Caroline Young
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Black Dot Publishing Limited, 2018
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Larry Rostant
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3295-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3296-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΕΪΤΣΕΛ ΑΜΠΟΤ

ΕΤΣΙ
ΑΡΧΙΣΑΝ
ΟΛΑ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Πρόλογος

I

Έτσι τελειώνει, λοιπόν.
Είναι πλέον προφανές για μένα: ένας απ' τους δυο μας πρέπει να πεθάνει.

Ορισμένοι θάνατοι είναι αναπόφευκτοι. Άλλοι μπορούν να αποτραπούν. Κι έπειτα είναι οι τραγωδίες εκείνες που εξελίσσονται απ' την ίδια τους την ορμή, που έτσι κι αργίς, θα συγκεντρώσουν ισχύ, προξενώντας το ένα κακό μετά το άλλο, τη μιαν απώλεια μετά την άλλη.

Ναι. Ήρθε η ώρα να τελειώνουμε μ' όλο αυτό.

Με τα πολλά, στο αμάξι επικράτησε ησυχία. Η Στέφανι είχε κατορθώσει να κάνει τον Τζέισον να σωπάσει, λέγοντάς του πως αν δεν το βούλωνε, θα σταματούσε και θα τον πετούσε έξω. Μπορούσε να επιστρέψει στον σταθμό με τα πόδια. Η σιωπή ήταν αμήχανη κι η Στέφανι κρατούσε σφιχτά το τιμόνι. Άνοιξε το παράθυρο δυο δάχτυλα για να απαλλαγεί λίγο απ' τη ζέστη και ρουφώντας το νοτερό θαλασσινό αεράκι, οσμίστηκε την αμυδρή μυρωδιά των κυμάτων που έσκαγαν στα βράχια κάτωθι τους.

Χαλάρωσε, είπε μια φωνή μες στο μυαλό της. Δε θα 'ναι όπως την προηγούμενη φορά.

«Ωστε θεωρείτε πως πρόκειται για περιστατικό συζυγικής βίας, αρχιφύλακα;» ρώτησε ο Τζέισον, κι η φωνή του εισέβαλε στις σκέψεις της. «Παραείναι χλιδάτη η περιοχή εδώ για κάτι τέτοιο, έτσι δεν είναι; Δεν μπορεί να τσακώνονται για τα λεφτά, αυτό είναι το μόνο βέβαιο».

Ο Τζέισον σταύρωσε τα χέρια λες κι η κίνησή του αυτή τα έλεγε όλα, κι η Στέφανι ήθελε να ρωτήσει κατά πόσο είχε ακούσει το παραμικρό στη διάρκεια της εκπαίδευσής του. Δεν της άρεσε καθόλου να παίρνει δόκιμους σε αποστολές, ιδίως όταν ήταν ισχυρογνώμονες κι απληροφόρητοι σαν και τούτον.

«Η αστυνομία δέχθηκε μια κλήση και μια γυναίκα ούρλιαξε βοήθεια – μόνο αυτά γνωρίζουμε. Έπειτα η γραμμή έκλεισε. Η εταιρεία σεκιουριτάδων που φυλάει τον οικισμό λέει

ότι είναι σαν το Φορτ Νοξ, οπότε είναι απίθανο να επρόκειτο για διαρρήκτη».

Η Στέφανι ήξερε πολύ καλά –πάρα πολύ καλά– τι σήμαινε αυτό. Οποιοσδήποτε ήταν εκείνος απ' τον οποίο έπρεπε να γλιτώσει η γυναίκα, της ήταν γνωστός.

«Το περιπολικό της εταιρείας φύλαξης βρίσκεται ήδη στον τόπο του δράματος κι ο σεκιουριτάς τους περιμένει για να μας ανοίξει, οπότε σύντομα θα διαπιστώσουμε τι συμβαίνει», είπε.

Υπερβολικά σύντομα. Δεν ήταν σίγουρη ότι ήθελε να μάθει τι συνέβη.

Το χαλίκι του δρόμου έτριζε κάτω απ' τις ρόδες, το λαμπρό φως του ολόγιμου φεγγαριού φώτιζε τους θάμνους που περιστοιχίζαν το στενό δρομάκι καθώς τα σύννεφα σκορπούσαν. Στρίβοντας στη γωνία του δρόμου, είδε έναν μακρύ λευκό τοίχο στο βάθος, γύρω στα έξι μέτρα ψηλό και με μια πελώρια, ξύλινη δίφυλλη πόρτα στο κέντρο.

«Τι σκατά είναι αυτό το μέρος;» ρώτησε ο Τζέισον, με τη φωνή του σιγανή καθώς παρατηρούσε το ασυνήθιστο θέαμα.

«Είναι το πίσω μέρος του σπιτιού».

«Δεν έχει καθόλου παράθυρα. Για ποιο λόγο να χτίσεις σπίτι χωρίς παράθυρα;»

«Περίμενε να μπεις πρώτα, Τζέισον».

Με την άκρη του ματιού της είδε το κεφάλι του να στρέφεται απότομα προς το μέρος της. «Το ξέρετε το σπίτι, δηλαδή;»

Η Στέφανι έγνεψε καταφατικά. Δεν ήθελε να σκεφτεί την τελευταία φορά που είχε κληθεί σ' αυτό το σπίτι, ήλπιζε και προσευχόταν ότι το αποψινό δε θα 'χε καμία σχέση μ' εκείνη τη φορά. Αλλά η κραυγή βοήθειας δεν ήταν ποτέ καλό σημάδι και παρ' όλη του την ομορφιά, το σπίτι την έκανε ν' ανατριχιάζει.

Πάρακαρε το αμάξι δίπλα σ' ένα όχημα με το σήμα της εταιρείας φύλαξης στο πλάι. Ένας ισχνός νεαρός με τρομερή ακμή βγήκε από μέσα μ' ένα σάλτο.

Ωχ, Χριστέ μου, μονολόγησε. Δύο μωρά στην τιμή του ενός.
«Αρχιφύλακας Στέφανι Κινγκ», είπε. «Έχεις το κλειδί;»

Ο νεαρός έγνεψε καταφατικά. «Λέγομαι Γκάρι Σόλτερ.
Είμαι από την εταιρεία φύλαξης».

Πες μου και κάτι που δεν ξέρω.

«Δοκίμασες να χτυπήσεις το κουδούνι;» τον ρώτησε. Τα
μάτια του Γκάρι στράφηκαν νευρικά πέρα-δώθε.

«Δεν ήξερα κατά πόσο έπρεπε».

«Πιθανότατα έπραξες ορθά», είπε η Στέφανι. «Δεν ξέρου-
με τι συμβαίνει εκεί μέσα και θα ήσουν εκτεθειμένος ολομό-
ναχος. Μπες στο όχημα, Γκάρι. Μέχρι να μάθουμε περί τίνος
πρόκειται, δε γίνεται να περιφέρεσαι στον χώρο».

Η Στέφανι πίεσε με δύναμη το κουδούνι κι έσκυψε το κε-
φάλι για ν' αφουγκραστεί τυχόν σημάδια κίνησης στο εσωτε-
ρικό. Μόνο σιωπή. Δοκίμασε άλλη μια φορά μπας και σταθεί
τυχερή κι έπειτα έχωσε το κλειδί στην κλειδαριά και το γύρισε.

Άκουσε τον Γκάρι να βγαίνει πηδώντας απ' το όχημα στο
κατόπι της.

«Έχουν συναγερμό», είπε. «Ο κωδικός είναι 140329».

Η Στέφανι έγνεψε καταφατικά κι άνοιξε σπρώχνοντας
την πόρτα. Το κουτί του συναγερμού βρισκόταν στη βερά-
ντα, αλλά ο συναγερμός δεν ήταν ενεργοποιημένος. Άνοιξε
την εσωτερική πόρτα και μπήκε στο σπίτι, με τον Τζέισον να
την ακολουθεί κατά πόδας. Ο διάδρομος ήταν σκοτεινός και
δεν ακουγόταν το παραμικρό. Η σιωπή είχε την πυκνή χροιά
ενός σπιτιού με έντονημόνωση και καθώς φώναζε, η φωνή
της ηχούσε επίπεδη, άψυχη.

Ένα θραύσμα φωτός χυνόταν από μια μισάνοιχτη πόρτα
που οδηγούσε, όπως ήξερε η Στέφανι, στο κεντρικό καθιστι-
κό του σπιτιού. Με το ένα χέρι στον τοίχο για οδηγό, βάδι-
ζε πόντο πόντο προς τα μπρος και φωνάζοντας: «Αστυνομία!
Είναι κανείς εδώ;» καθώς προχωρούσε. Άνοιξε τελείως με

μια σπρωξιά τις διπλές πόρτες στο βάθος του διαδρόμου, κι άξαφνα βγήκαν απ' τον ζόφο.

«Ω, γαμώτο!» είπε ο Τζέισον κι η Στέφανι ήξερε ακριβώς σε τι αναφερόταν. Ο αντίκτυπος του θεάματος μπροστά της ήταν ακριβώς το ίδιο συνταρακτικός όπως και την τελευταία φορά που το 'χε αντικρίσει. Μπορεί να μην υπήρχαν παράθυρα στην πλευρά της εισόδου του σπιτιού, μα ο αντικρινός τοίχος του αχανούς καθιστικού ήταν ένα μονοκόμματο τζάμι. Το λαμπρό φεγγαρόφως καθρεφτιζόταν στη μαύρη θάλασσα πέρα χαμηλά κι έδινε την αίσθηση πως το σπίτι αιωρούνταν ψηλά πάνω απ' τον ωκεανό.

«Δεν έχουμε χρόνο να απολαύσουμε τη θέα, μικρέ. Είναι κανείς εδώ;» φώναξε πάλι. «Αστυνομία! Είναι κανείς εδώ;» Ήχος κανείς. «Έλα, Τζέισον, πάμε να ψάξουμε το σπίτι».

Ολόκληρος ο σπηλαιώδης χώρος στον οποίο βρίσκονταν ήταν ενιαίος, με την υπερσύγχρονη κουζίνα, την τραπεζαρία για περίπου είκοσι άτομα και μια σειρά από καναπέδες. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή το φεγγάρι κρύφτηκε πίσω από ένα σύννεφο κι η Στέφανι άπλωσε το χέρι στον διακόπτη για να ανάψει τα φώτα. Τίποτα.

«Γαμώτο», ψέλλισε. «Πήγαινε φέρε τον φακό – και γρήγορα. Εγώ θα κατέβω στις κρεβατοκάμαρες. Έλα να με βρεις».

Ο Τζέισον στράφηκε πάλι προς την πόρτα κι η Στέφανι ανέβηκε αργά τη σκάλα και γράπωσε την ασφάλινη κουπαστή για στήριγμα. Ένωσε το μέταλλο κρύο στα δάχτυλά της.

«Αστυνομία!» φώναξε. «Κύριε Νορθ – είστε εδώ;» Άκουγε την έλλειψη αυτοπεποίθησης στη φωνή της και καταράστηκε τις αναμνήσεις της απ' αυτό το μέρος. «Κύριε Νορθ;» φώναξε πάλι.

Μολονότι η κλήση είχε γίνει από γυναίκα, το μόνο όνομα που ήξερε η Στέφανι ήταν του Νορθ και εξ όσων γνώριζε, δεν είχε ξαναπαντρευτεί.

Το φεγγάρι αίφνης ξαναφάνηκε, τραβώντας τη ματιά της στο υπνωτικό θέαμα της αντανάκλασής του στα σκοτεινά νερά, μα η Στέφανι γύρισε πάλι προς τις σκάλες κι έπιασε το κλομπ με το δεξί της χέρι. Κρατώντας σφιχτά την κουपाστή με το αριστερό, κατέβηκε με προσοχή τη γυάλινη σκάλα, φωνάζοντας κάθε τόσο.

Κάτι είχε συμβεί εδώ πέρα. Το διαισθανόταν.

Ήξερε ότι οι κρεβατοκάμαρες βρίσκονταν σ' αυτό τον όροφο και στο βάθος του διαδρόμου υπήρχε μία ακόμα σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο. Δεν ήθελε ν' αναγκαστεί να κατέβει ξανά εκεί κάτω.

Άκουσε βαριά βήματα πίσω της και γυρνώντας την τύφλωσε η δέσμη ενός δυνατού φακού που έπεσε στο πρόσωπό της· ύψωσε το χέρι μπρος στα μάτια της για να τα προστατέψει απ' την άγρια λάμψη.

«Συγγνώμη, αρχιφύλακα». Η φωνή του Τζέισον ηχούσε ελαφρώς τρεμουλιαστή, σαν να ήταν είτε φοβισμένος είτε ενθουσιασμένος. Η Στέφανι δεν ήθελε να ξέρει ποιο ίσχυε απ' τα δύο.

Φώναξε πάλι μες στη σιωπή. Θυμόταν πού βρισκόταν η μεγάλη κρεβατοκάμαρα. Την τελευταία φορά που είχε βρεθεί εδώ, η πόρτα ήταν ανοιχτή και ο Νορθ καθόταν στο κρεβάτι, με το κεφάλι σκυφτό και τους ώμους του να τρέμουν.

Άπλωσε το πόδι της και σπρώχνοντας απαλά, άνοιξε την πόρτα.

Δε χρειάζονταν τον φακό. Το φως του φεγγαριού πλημμύριζε τον χώρο μέσα απ' τον γυάλινο τοίχο των παραθύρων και τη λάμψη του συμπλήρωναν οι τρεμάμενες κίτρινες φλόγες από καμιά δεκαριά κεριά τοποθετημένα σε στρατηγικά σημεία της κάμαρας.

«Μαλάκα!»

Η ψιθυριστή βρυσιά του Τζέισον τα έλεγε όλα. Το κρεβά-

τι ήταν ένα χάος από ανακατεμένα σεντόνια, τυλιγμένα γύρω απ' τα πόδια και τα μπράτσα δύο ανθρώπων – η Στέφανι δεν μπορούσε να δει κατά πόσο επρόκειτο για άντρες ή γυναίκες από το σημείο όπου στεκόταν. Η μεταλλική οσμή επιβεβαίωνε το θέαμα που αντίκριζε. Και τα δύο σώματα κείτονταν ασάλευτα, ενώ τα λευκά κλινοσκεπάσματα ήταν μούσκεμα στο πηχτό σκούρο αίμα.

Παρότι η νύχτα ήταν γλυκιά, η Στέφανι ένιωσε ένα ρίγος να διατρέχει τον αυχένα της και ξεροκατάπιε. Τι διάολο είχε συμβεί εδώ πέρα; Ένιωσε μιαν απότομη παρόρμηση να φύγει τρέχοντας απ' την κάμαρα, μακριά από το άγριο θέαμα που αντίκριζε.

Πιέζοντας τον εαυτό της να ανασάνει βαθιά, γύρισε προς το μέρος του Τζέισον και του ζήτησε σιγανά ν' ανέβει και να ενημερώσει την αστυνομία. Δε χρειαζόταν καθρέφτη για να καταλάβει πως η εξόφθαλμη έκφραση φρίκης στο πρόσωπό του ήταν ένα καθρέφτισμα της δικής της.

Καθώς ο Τζέισον έβγαине απ' την κάμαρα, η Στέφανι άκουσε έναν ήχο που έκανε κάθε τρίχα στα μπράτσα και στα χέρια της να ανασηκωθεί. Ήταν η κραυγή ενός μικρού παιδιού. Έκανε μεμιάς μεταβολή προς την πόρτα, πασχίζοντας να καταλάβει από πού προερχόταν. Έπρεπε να βρει το παιδί, μα η φωνή του δεν ηχούσε σαν κραυγή πόνου ή δυσφορίας, αλλά προτού βγει απ' αυτή την κάμαρα, όφειλε να κάνει κάτι ακόμα. Θα έπρεπε να ζυγώσει το αιματοβαμμένο κρεβάτι και ν' αγγίξει και τα δύο σώματα, για να βεβαιωθεί κατά πόσο ήταν άψυχα, παρότι στο μυαλό της δεν υπήρχε περιθώριο αμφιβολίας. Το πιτσιλισμα στον τοίχο θύμιζε αλλόκοτο πίνακα αφηρημένης ζωγραφικής και πυκνόρρευστες κηλίδες διακοσμούσαν την τεράστια ασπρόμαυρη φωτογραφία μιας ξανθιάς γυναίκας, που κρεμόταν σε περίοπτη θέση πάνω απ' το κρεβάτι όπου κείτονταν.

Η Στέφανι πήρε μια βαθιά ανάσα και ανάγκασε τον εαυτό της να κάνει το πρώτο βήμα κι έπειτα το δεύτερο, πλησιάζοντας αργά τα πτώματα.

Στην αρχή νόμισε πως τη γελούσαν τα μάτια της. Ένα πόδι τρεμούλιασε. Έπειτα από μια στιγμή, τον απόμακρο ήχο του παιδιού που έκλαιγε συνόδεψε ένας ήχος πιο μπάσος, πιο βαθύς: ένα μουγκρητό πόνου. Και προερχόταν απ' το κρεβάτι.

Ο ένας απ' τους δύο ήταν ζωντανός.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Τρεις μήνες νωρίτερα

Η αρχή έγινε με μικρές πράξεις σκληρότητας. Ένα πόδι που τεντώνεται, μια κραυγή πόνου καθώς το γόνατο βρίσκει με δύναμη στο χώμα. Σταδιακά εθίστηκε στη μοχθηρία. Οι στιγμές έγιναν συχνότερες, οι πράξεις αγριότερες. Η ηδονή, θαρρείς, μεγάλωνε με κάθε πράξη αναλγησίας.

Βλέπω τη φωτογραφία απ' το αντικρινό πεζοδρόμιο. Γεμίζει τη βιτρίνα της γκαλερί, κρεμασμένη σε λεπτά σύρματα, έτσι ώστε μοιάζει να αιωρείται στο κενό. Είναι το ασπρόμαυρο πορτρέτο μιας κοπέλας, με το σώμα της σαν μια σκιά σχεδόν στο σκούρο φόντο. Η αντίθεση έχει τονιστεί, έτσι που κάθε ανάγλυφη επιφάνεια του δέρματος –ένα ζυγωματικό, η μύτη της, η άκρη του πιγουνιού της– να λάμπει εκτυφλωτικά λευκή, ενώ κάθε κοιλότητα μοιάζει σκούρα και κρυφή.

Στέκω πετρωμένη στο πεζοδρόμιο και κοιτάζω επίμονα. Η γκαλερί είναι μικρή – όσο και τα μαγαζάκια δεξιά κι αριστερά, το ένα εκ των οποίων πουλάει εντυπωσιακά κέικ, ενώ το άλλο έχει ως εκθέματα το είδος της σαβούρας που αγοράζουν οι τουρίστες και που δεν έχει κανένα σκοπό άπαξ και το δεκαπενθήμερό τους στον ήλιο τελειώσει: φουσκωτούς καρχαρίες, μπάλες θαλάσσης που σκάνε με την πρώτη κλοτσιά, φουσκωτά στρώματα σε κραυγαλέο ροζ και περίτεχνους χαρταετούς που κατά πάσα πιθανότητα δε θα πετάξουν ποτέ.

Η γκαλερί είναι εκλεπτυσμένη σε σύγκριση με δαύτα, η γκριζα της πρόσοψη διακοσμημένη μονάχα με δυο λέξεις μογιστισμένες στη δεξιά της άκρη, σχεδόν σαν να ζητούν συγνώμη για την παρουσία τους: Marcus North.

Δεν ξέρω πόση ώρα κοιτάζω τη βιτρίνα, μα η φωτογραφία με καλεί. Δεν προσέχω καν τη χαοτική κίνηση, καθώς διασχίζω τον στενό δρόμο για να σταθώ μπρος στη βιτρίνα. Για κά-

μποσες στιγμές χάνομαι σε συλλογισμούς του παρελθόντος, μα εντέλει ανοίγω την πόρτα και κάνω ένα βήμα στο εσωτερικό της γκαλερί. Πρόκειται για έναν εκθαμβωτικό χώρο που απλώνεται πέρα βαθιά, οι τοίχοι του βαμμένοι μ' ένα βλοσυρό γκρι. Κάθε δυο-τρία μέτρα ένας τούβλινος στύλος τονίζει τον σκούρο γύψο όπου κρέμονται οι φωτογραφίες, διακριτικά φωτισμένες από πάνω και, παρά την απουσία χρώματος, λάμπουν από ζωή.

Μια φωτογραφία με τραβά κοντά της και κάνω τρία αργά βήματα κατά μήκος του κυρίως χώρου της γκαλερί, με τα μάτια καρφωμένα σε μια εικόνα δύο μικρών παιδιών –το ένα μαύρο, το άλλο λευκό– που παίζουν μαζί. Ένα μαύρο χέρι μοιάζει να χαϊδεύει ένα λευκό μάγουλο, ενώ ένα λευκό χέρι στέκεται πάνω σ' ένα μαύρο πόδι. Και πάλι το κοντράστ είναι τρομερά έντονο και τα χαμόγελα με τα νεογιλά δοντάκια σε αιχμαλωτίζουν.

Πάνω σε κάθε τούβλινη κολόνα κρέμεται κι ένα μικρό μπρούντζινο γλυπτό: ένα κεφάλι χοίρου, ένα συρρικνωμένο χέρι, ένα πόδι χορεύτριας λυγισμένο στο γόνατο. Κι από κάθε γλυπτό κρέμεται κι ένα κόσμημα – τα πιο πρωτότυπα και πανέμορφα ασημένια κοσμήματα που 'χω αντικρίσει στη ζωή μου. Ένα μακρύ κολιέ με κυματιστά νερά κρέμεται απ' το φτερό ενός πουλιού, ένα σκουλαρίκι με πολύτιμες πέτρες κείτεται πάνω στο ρύγχος του χοίρου.

Νιώθω ότι κάποιος στέκει πίσω μου και στρέφω το κεφάλι.

Σε έντονη αντιδιαστολή με τη μονοχρωμία της γκαλερί, η γυναίκα φορά ένα κοντό, αμάνικο φούξια φουστάνι. Τα μαλλιά της είναι κοντοκουρεμένα, σχεδόν με την ψιλή, και βαμμένα ένα λευκό που σε σαστίζει. Τα μάτια της θαρρείς με αρπάζουν και δε μ' αφήνουν να φύγω. Ανοιχτόγκριζες ίριδες, φωτεινές και πελώριες, με παρατηρούν.

Ξέρω ποια είναι η γυναίκα: η Κλίο Νορθ.

«Θα μπορούσα να σας βοηθήσω σε κάτι», ρωτάει, «ή θέλετε απλώς να χαζέψετε;»

Χαμογελάει, μα με το επαγγελματικό χαμόγελο της πωλήτριας που κρύβει ελάχιστη αυθεντική οικειότητα. Ξεροβήχω, θυμωμένη με τον εαυτό μου για τα τεντωμένα μου νεύρα, αλλά θυμάμαι για ποιο λόγο βρίσκομαι εδώ και το άγχος στερεύει καθώς ανεβαίνω τα σκαλοπάτια προς το μέρος της, απλώνοντας το χέρι. Το δικό της είναι ψυχρό στην αφή.

«Ίβι Κλαρκ», συστήνομαι. «Είχα την περιέργεια να δω κατά πόσο οι φωτογραφίες του Μάρκους Νορθ είναι τόσο καλές όσο έχω καταλήξει να πιστεύω».

Τα γκριζα μάτια γίνονται σχισμές. «Εγώ είμαι η Κλίο Νορθ, η αδελφή του Μάρκους. Νομίζω ότι θα διαπιστώσετε πως είναι ακόμα καλύτερες απ' ό,τι νομίζετε. Θα μπορούσατε να μου πείτε πώς έτυχε να ανακαλύψετε το έργο του;»

Χαμογελώ και παίζω με τα δάχτυλα μια τούφα της μακριάς ξανθής μου κόμης, που φαντάζει σχεδόν κακόγουστα κίτρινη σε σύγκριση με το αγνό λευκό της Κλίο.

«Έκανα μια σύντομη έρευνα πρόσφατα και βρήκα ένα άρθρο για τον Μάρκους σε μια τοπική εφημερίδα. Το άρθρο σάς κατονόμαζε ως διαχειρίστρια του έργου του».

«Είστε ντόπια, λοιπόν;» ρωτάει και συνοφρύνεται με προβληματισμένο ύφος, που υπονοεί πως αν αυτό ίσχυε, θα με γνώριζε.

«Όχι, είμαι Λονδρέζα. Αλλά ένας φίλος μου είχε έρθει διακοπές εδώ κι όταν γύρισε, έφερε μαζί του ένα αντίτυπο της εφημερίδας. Μου κίνησε την περιέργεια, κι αποφάσισα να κάνω κι εγώ το ταξίδι προκειμένου να περιεργαστώ η ίδια τις φωτογραφίες. Ψάχνω κάποιον να με φωτογραφίσουν». Χαμογελώ στην Κλίο, ξέροντας πως ακούγομαι τρομερά μταιιόδοξη. «Τις θέλω για τον πατέρα μου, αλλά αν το μεθόδευε ο ίδιος, θα καταλήγαμε πιθανότατα με τίποτα στημένα, ανιαρά πορτρέτα – οπότε τον ρώτησα αν θα μπορούσα να επιλέξω τον φωτογράφο».

Βλέπω μια λάμψη έγνοιας στα μάτια της, την οποία μεταμ-φιέζει μ' ένα ακόμα χαμόγελο. «Δεν είμαι βέβαιη ότι ο Μάρκους αναλαμβάνει τέτοιες αναθέσεις επί του παρόντος. Τελευταία εστιάζει περισσότερο στο φωτορεπορτάζ, αιχμαλωτίζοντας στιγμιότυπα που αφηγούνται μια ιστορία. Αυτές εδώ», λέει δείχνοντας με το χέρι τα πορτρέτα της γκαλερί, «είναι κατά κύριο λόγο δείγματα της πρώιμης περιόδου του».

Γνέφω καταφατικά, σαν να καταλαβαίνω. «Ακούστε, μήπως να του μιλήσω και να του πω τι θέλω; Ο πατέρας μου είναι τρομερά δικτυωμένος, κι αν του αρέσει το αποτέλεσμα, είμαι βέβαιη ότι θα χαρεί να διαδώσει το όνομα του φωτογράφου».

Διακρίνω την αναποφασιστικότητα στο βλέμμα της. Τρέφει φιλοδοξίες για τον αδελφό της –το άρθρο στην εφημερίδα το καθιστούσε σαφές– και πρέπει να βρω έναν τρόπο να τη φέρω με το μέρος μου.

«Δεν ξέρω αν αυτό βοηθάει, αλλά δεν επιζητώ συγκεκριμένα φωτογραφίες στούντιο. Θα ήθελα όσο τίποτα να βγω μερικές φωτογραφίες σε βάθος χρόνου, με διαφορετική διάθεση κάθε φορά και σε διάφορα μέρη. Δε θέλω κάτι το υπερβολικά προφανές ή στημένο».

Η Κλίο δείχνει αμυδρώς προσβεβλημένη στην ιδέα ότι θα μπορούσα να θεωρώ τον Μάρκους ικανό για κάτι τετριμμένο.

«Βασικά, νομίζω ότι μπορείτε να δείτε και μόνη σας ότι οι φωτογραφίες του δεν είναι ποτέ βαρετές. Είναι περιζήτητος, όπως καταλαβαίνετε».

Μου παίρνει άλλα δέκα λεπτά διακριτικής πειθούς, με το άρρητο θέλητρο της περαιτέρω ενίσχυσης της φήμης του Μάρκους, προτού μαλακώσει κι αρχίσω να διακρίνω μια σπίθα ενθουσιασμού. Είμαι βέβαιη πως έχει υπερβάλει δραματικά ως προς την τρέχουσα ζήτηση της δουλειάς του –τον τελευταίο ενάμιση χρόνο ξειπρακτικά ως ερημίτης– και βλέπω τη φιλοδοξία στο βλέμμα της. Όχι για τον εαυτό της μα

για τον Μάρκους. Ξέρω πλέον πως είναι με το μέρος μου.

«Πώς θα θέλατε να προχωρήσουμε;» ρωτάει χαμογελώντας αληθινά για πρώτη φορά απ' τη στιγμή που μπήκα στην γκαλερί. Δεν το 'χα ξανασκεφτεί, μα έπειτα απ' όσα συνέβησαν στον Μάρκους, ενδεχομένως διάφοροι να έμπαιναν κάθε τόσο στην γκαλερί προσπαθώντας να τον δουν έστω και φευγάλεα, να διαπιστώσουν κατά πόσο η τραγωδία είναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Ωστόσο, φαίνεται ότι η Κλίο πιστεύει πως το ενδιαφέρον μου είναι ειλικρινές.

«Πρέπει να συναντήσω τον Μάρκους για να κατανοήσω πώς δουλεύει, να δω κατά πόσο οι ιδέες μας ταιριάζουν και –μια πρόκληση ενδεχομένως πολύ μεγαλύτερη– κατά πόσο ανταποκρίνονται στις προσδοκίες του πατέρα μου».

«Α, είμαι βέβαιη πως θα ανταποκρίνονται. Αφήστε με να του μιλήσω και θα σας ενημερώσω».

Κάνω μια γκριμάτσα. «Δε θέλω να χασομερήσω υπερβολικά. Εάν δεν ενδιαφέρεται, θα προτιμούσα να το γνωρίζω τώρα παρά να χρονοτριβήσω. Θα ήθελα να τον συναντήσω σήμερα, εφόσον είναι εφικτό».

Είναι εμφανές ότι η ιδέα την προβληματίζει, μα εντέλει δέχεται να του μιλήσει επιτόπου και να κλείσει ένα ραντεβού, κι έτσι σηκώνει το ακουστικό του τηλεφώνου. Απ' την έκφραση της καταλαβαίνω ότι η όλη ιδέα δεν της αρέσει καθόλου. Γυρίζω απ' την άλλη, σαν να μην το πρόσεξα. Εκείνη κρατά τη φωνή της γελαστή και χαρούμενη, κι εγώ περιπλανιέμαι ως το βάθος της γκαλερί, ώστε να μπορέσει να σαγηνεύσει τον αδελφό της κατ' ιδίαν.

Με τα πολλά κλείνει το τηλέφωνο και μου χαμογελά. «Ξέρει ότι θέλετε να τον δείτε σήμερα και συμφώνησε. Τον απορροφά τρομερά η δουλειά του και καμιά φορά φαντάζει λίγο απόμακρος, μα όλα αυτά είναι κομμάτια της ιδιοσυγκρασίας του καλλιτέχνη, υποθέτω».

Τον δικαιολογεί προτού καν τον γνωρίσω, μα της χαμογελάω με κατανόηση καθώς μου δίνει τη διεύθυνσή του.

Την αποχαιρετώ, ξέροντας πως δεν είναι επ' ουδενί η τελευταία φορά που θα δω την Κλίο, κι αποφασίζω να πάω με τα πόδια ως το σπίτι του Μάρκους Νορθ, ώστε να έχω τον χρόνο να βάλω τις σκέψεις μου σε μια τάξη και να σχεδιάσω πώς θα μπορέσω να τον πείσω να δεχτεί την εν λόγω ανάθεση.

Ανηφορίζοντας το απότομο δρομάκι που οδηγεί στο σπίτι του, στρέφω το βλέμμα χαμηλά, στην παραλία. Παιδιά παίζουν στην άμμο, γελώντας και στριγκλίζοντας καθώς μπαίνουν στην παγερή θάλασσα, πιτσιλώντας τους ακόμα πιο ευαίσθητους στο κρύο γονείς τους. Φθονώ την ξεγνοιασιά τους. Δε θυμάμαι ποτέ να αισθανόμουν έτσι όταν ήμουν παιδί.

Προχωρώ με βαριά βήματα στη χαλικόστρωτη ανηφόρα, ώσπου αντικρίζω τον πελώριο λευκό τοίχο που συνιστά την οικία του Μάρκους Νορθ, παρότι ξέρω πως δεν την εξασφάλισε με τις φωτογραφίες του. Δεν έχει ούτε ένα παράθυρο, αλλά είμαι βέβαιη πως στην άλλη πλευρά του τοίχου τα πράγματα θα 'ναι διαφορετικά. Το σπίτι στέκει στην άκρη ενός γκρεμού και η θέα θα είναι εκθαμβωτική.

Ζυγώνω στη μεγάλη ξύλινη πόρτα κι υψώνω την αριστερή μου γροθιά για να χτυπήσω. Βροντάω την πόρτα, κι ο πόνος στο χέρι μου είναι απίστευτος, αφόρητος. Κι ωστόσο εξακολουθώ να χτυπώ και συγχρόνως να ουρλιάζω. Ξέρω πως πρέπει να σταματήσω – για να προφυλάξω το χέρι μου. Μα δεν μπορώ, κι όσο περισσότερο χτυπάω την πόρτα, τόσο πιο οδυνηρός γίνεται ο πόνος στο χέρι μου.

Καθώς ο άγριος πόνος με ανασύρει απ' τον φαρμακευτικό μου ύπνο, παρασέρνοντας τα τελευταία απομεινάρια του ονείρου, συνειδητοποιώ πως τίποτα εξόν απ' τον ανυπόφορο πόνο στο χέρι μου δεν είναι αληθινό. Δε στέκομαι έξω απ' την

πόρτα του σπιτιού του Μάρκουσ Νορθ. Αντίθετα, βρίσκομαι στο εσωτερικό του – κείτομαι σ' ένα κρεβάτι σε μια σκοτεινή κάμαρα μ' ένα τεράστιο παράθυρο που βλέπει στη θάλασσα. Απ' τον καρπό ως τα ακροδάχτυλα, το αριστερό μου χέρι είναι κλεισμένο σε γύψο και με πεθαίνει στον πόνο. Η επίδραση των φαρμάκων πρέπει να πέρασε και αισθάνομαι έναν σφυγμό οδύνης και μια λαχτάρα να ξύσω ένα κομμάτι δέρματος που με φαγουρίζει και που δεν μπορώ να φτάσω.

Νιώθω τα βλέφαρά μου να κολλούν. Πρέπει να έκλαιγα στον ύπνο μου, καθώς θυμόμουν τη μέρα εκείνη. Κάθε δευτερόλεπτο του ονείρου μου ήταν και μία αναδρομή μιας μέρας πριν από περίπου δύο χρόνια, ακριβής ως το σημείο όπου ύψωσα το χέρι μου για να χτυπήσω την πόρτα. Εκείνη τη στιγμή, ο φοριχτός πόνος που τώρα μου κόβει την ανάσα έγινε ένα με το όνειρο, η αίσθηση εντυπώθηκε στην ιστορία διαταράσσοντας τις τελικές στιγμές.

Θέλω να βυθιστώ και πάλι σ' εκείνη τη στιγμή – να θυμίσω στον εαυτό μου τι συνέβη μετά, και να πειστώ πως όλες οι αποφάσεις που έλαβα από τη μέρα εκείνη κι έκτοτε υπήρξαν ορθές. Αλλά οι αραχνοϋφαντες κλωστές κόβονται η μια μετά την άλλη και ξέρω ότι ακόμα κι αν μπορούσα ν' αποκοιμηθώ ξανά, είναι μάλλον απίθανο το να βρεθώ ξανά μπρος σ' εκείνη την πόρτα, περιμένοντας απόκριση στον χτύπο. Τ' όνειρο έχει πετάξει μακριά.

«Ίβι;» Η φωνή, τόσο γεμάτη αυτοπεποίθηση συνήθως, ακούγεται διστακτική, ανήσυχη.

«Ξύπνια είμαι. Μπορείς να μπεις». Κρατώ τα μάτια μου κλειστά. Δε θέλω να δω την τελειότητα της Κλίο τη στιγμή που ξέρω πώς πρέπει να δείχνω. «Είναι καλά η Λούλου;»

«Μια χαρά. Ρίχνει έναν υπνάκο, αλλά είναι περδίκι. Πώς μπορώ να βοηθήσω;» Πλησιάζει στο κρεβάτι και την αισθάνομαι να στέκει από πάνω μου, μα εξακολουθώ να μην την

κοιτάζω. «Τα μάτια σου είναι γεμάτα τσίμπλες – πού είναι το καθαριστικό σου; Μπορώ να σε καθαρίσω λιγάκι, αν θέλεις».

«Μπάνιο». Αίφνης το να μιλώ μου φαίνεται επίμοχθο και τώρα που ξέρω ότι η Λούλου είναι καλά, θέλω απλώς η Κλίο να φύγει.

«Δεν το βρίσκω», φωνάζει απ' την άλλη πλευρά της πόρτας.

«Σαπούνι το λένε», απαντώ.

Δε χρειάζεται να δω το πρόσωπό της, για να ξέρω πως πλαταγίζει τη γλώσσα με αποδοκιμασία, άνανδη με την πλημμελή υγιεινή μου. Μερικές φορές μού αρέσει απλώς να την κουρδίζω.

Η Κλίο φορά την τελειότητά της σαν πανοπλία, σαν το σκληρό γυαλιστερό κοχύλι που μάζεψα στην παραλία για τη Λούλου την περασμένη βδομάδα – αδιαπέραστο μα πανέμορφο. Το καθετί στο εξωτερικό της είναι τολμηρό, λαμπερό – απ' τα οξυζεναρισμένα άσπρα μαλλιά και το άψογο μακιγιάζ μέχρι τα ζωηρά χρώματα των ρούχων της. Έχω δει ανθρώπους να την καρφώνουν με το βλέμμα στον δρόμο, να αναρωτιούνται ποιο να 'ναι αυτό το απεργάδιαστο πλάσμα, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι, όσο κι αν προσπαθούσαν, δε θα τους επέτρεπε να την πλησιάσουν. Μόνο οι λίγοι και εκλεκτοί μπορούν να έχουν πρόσβαση στην αληθινή Κλίο – κι εγώ δεν είμαι ανάμεσά τους.

Την ακούω να κινείται πάλι μες στην κάμαρα προς το κρεβάτι.

«Έχω λίγο βρεγμένο βαμβάκι. Θα την κάνει τη δουλειά». Σκουπίζει τα μάτια μου απαλά, κι εγώ μένω ακίνητη. Δε θέλω να μ' αγγίξει. Δε θα γίνουμε στενές φίλες ποτέ, αλλά προσποιούμαστε όσο μπορούμε, κι αυτή τη στιγμή νιώθω την ειλικρίνη της έγνοια. Κάθεται διστακτικά στην άκρη του κρεβατιού και σωπαίνει προτού μου κάνει την ερώτηση που περίμενα.

«Σίγουρα δε θες να τηλεφωνήσω στον Μαρκ;»

Στο άκουσμα του ονόματός του, επιστρέφω στο όνειρό μου

– έξω απ’ την ψηλή πόρτα στον μακρύ λευκό τοίχο, να βροντάω το χέρι μου στο ξύλο. Ωστόσο, αυτή τη φορά βρίσκομαι εκεί στη μνήμη μου. Δυστυχώς, είμαι ολότελα ξύπνια κι αναρωτιέμαι πού πήγε τόσος χρόνος. Πόσα απ’ όσα συνέβησαν έκτοτε έχω αποκλείσει απ’ το μυαλό μου;

Ο άντρας που άνοιξε την πόρτα τη μέρα εκείνη ήταν σκέτο ερειπίο – βρόμικος, ατημέλητος, με γένια τριών-τεσσάρων ημερών που δεν είχαν καμία σχέση με στιλάκι.

«Είστε ο Μάρκους Νορθ;» ρώτησα.

«Όχι, δεν είμαι. Εγώ λέγομαι Μαρκ – σκέτο. Πάντα έτσι με έλεγαν – και πάντα έτσι θα με λένε».

Το ήξερα ήδη, αλλά δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι ο ίδιος δεν αποτελούσε μέρος της όλης προσποίησης ενός παρελθόντος πιο ευυπόληπτου απ’ την πραγματικότητα.

«Συγγνώμη», είπα. «Ο Μαρκ Νορθ, λοιπόν, υποθέτω;»

Εκείνος έτριψε με το χέρι τα λιγδιασμένα του μαλλιά, κάνοντάς τα να σταθούν όρθια. «Συγγνώμη. Η γαμημένη η αδελφή μου θεωρεί ότι το όνομα Μάρκους με κάνει να ακούγομαι πιο ενδιαφέρων. Εγώ νόμιζα ότι αυτό που είχε σημασία ήταν η ποιότητα των φωτογραφιών μου, αλλά τι να γίνει».

Η σύντομη ανάμνησή μου από κείνη τη μέρα διαταράσσεται πάλι καθώς η Κλίο με πιέζει να απαντήσω στην ερώτησή της για το κατά πόσο θα έπρεπε να πάρει τηλέφωνο τον Μαρκ. Μέχρι κι αυτή έχει πάψει πλέον να τον αποκαλεί Μάρκους, διότι στο τέλος ο αδελφός της έπαψε να απαντά στο όνομα.

«Όχι βέβαια, να μην τον πάρεις. Ξέρεις πως θα πιανόταν από οποιαδήποτε δικαιολογία προκειμένου να γυρίσει κατευθείαν εδώ και κατέβαλες μεγάλη προσπάθεια για να του εξασφαλίσεις αυτή την ανάθεση. Μπορώ να τα βγάλω πέρα μόνη μου».

Η Κλίο σηκώνεται απ’ το κρεβάτι και προχωρά προς τον γυάλινο τοίχο της κάμαρας, κοιτώντας πέρα τη θέα της θά-

λασσας. Έπειτα γυρνά και ρίχνει μια ματιά στο χέρι μου και στρέφει πάλι το βλέμμα απ' την άλλη.

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς το έπαθες, Ίβι. Μου φαίνεται τελείως ακατανόητο».

Προς στιγμήν φαντάζομαι το χέρι μου, ακινητοποιημένο απ' τα βάρη του πολυδύναμου γυμναστηρίου, με έξι βαρίδια που το καθένα τους ζυγίζει πέντε κιλά να αιωρούνται πάνωθέ μου. Βλέπω ένα άλλο χέρι να βαστάει την μπάρα που κρατά τα βάρη στον αέρα. Το χέρι αφήνει την μπάρα και στα κλάσματα του δευτερολέπτου που χρειάζονται ώστε τα τριάντα κιλά να συνθλίψουν τα οστά μου, περιμένω τον πόνο, ξέροντας πως κατά πάσα πιθανότητα θα έχω σπάσει καρπιαία, μετακάρπια και φάλαγγες. Ξέρω τα ονόματα των περισσότερων οστών του ανθρωπίνου σώματος.

«Σου είπα πώς έγινε. Η μπάρα γλίστρησε στα χέρια μου τη λάθος στιγμή. Βλακεία, αλλά λένε ότι τα περισσότερα ατυχήματα συμβαίνουν στο σπίτι».

«Μα πρέπει να 'ταν μερικές στιγμές αφότου έφυγε ο Μαρκ. Γιατί δεν τον φώναξες να γυρίσει;»

Αναστενάζω με την ερώτησή της. Δεν μπορώ να σκεφτώ λογική απάντηση ή, τέλος πάντων, μία απάντηση που θα πίστευε η Κλίο.

«Τώρα έγινε. Δεν έχει νόημα να του πούμε να γυρίσει. Εφόσον δε σε πειράζει να βάλεις ένα χεράκι με τη Λούλου, θα είμαστε μια χαρά. Καλύτερα να μη γυρίσει».

Η Κλίο με κοιτά βλοσυρά.

«Μην αρχίζεις, Κλίο. Ξέρεις ότι θα αγχωθεί με το κάταγμα και δεν μπορώ να το διαχειριστώ αυτή τη στιγμή. Μέχρι να γυρίσει, θα είμαι πολύ καλύτερα – θα είμαι πολύ πιο ιαχή να αντεπεξέλθω».

Και θα είμαι όντως. Πρέπει να είμαι.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΙΣΤΕΨΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΟΥ,
ΟΤΑΝ Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ;

Η Κλίο ξέρει πως θα έπρεπε να χαίρεται για τον αδελφό της τον Μαρκ. Κατάφερε να ξαναφτιάξει τη ζωή του μετά τον ξαφνικό θάνατο της πρώτης του γυναίκας. Όμως, όσο κι αν προσπαθεί, δεν μπορεί να συμπαθήσει την Ίβι...

Όταν η Ίβι αρχίζει να παθαίνει περίεργα ατυχήματα στο σπίτι, οι γύρω της μπαίνουν σε υποψίες. Μήπως αυτός που προξενεί τα «ατυχήματα» είναι ο Μαρκ; Ύστερα, ένα βράδυ, η αρχιφύλακας Στέφανι Κινγκ δέχεται μια κλήση για βοήθεια. Φτάνει εσπευσμένα στο σπίτι του ζευγαριού, που δεσπόζει στον βράχο πάνω από τη θάλασσα. Κι εκεί, βρίσκεται μπροστά σε δυο κορμιά αγκαλιασμένα πάνω στα λευκά, μουσκεμένα στο αίμα σεντόνια...

Πώς αρχίζει ο φόνος; Με το μαχαίρι που υψώνεται για να χτυπήσει; Ή πιο πριν, την πρώτη φορά που η βία περνά σαν σκέψη από το μυαλό;

Ένα εξαιρετικό ψυχολογικό θρίλερ από τη συγγραφέα
που κυριάρχησε στη λίστα των μπεστ σέλερ
του βρετανικού Amazon.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3295-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21849

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ